

ний, ручу ся, без повідомлення автора, бо ледве чи згодив ся-б він дати своє чесне імя „для поощренія торговыхъ сношеній“. А тим часом, хоч у „Славянскаго Вѣка“ „на гріш амуніції“, за те амбіції — на цілого карбованця коли не більш. Згадайте тільки відповідь редакції професорови парижської школи політичних наук Гедоцови на його справедливий закид, — з якої причини редакція нехтує Українцями — теж народом славянським. (Дивись ч. 4 „Слав. Вѣка“) Д. Вергун, бачте, тільки тих Славян поважає, що „политически идутъ въ разсчетъ“ !...

„Славянскій Вѣкъ“ — проява безперечно патологічна. Повстаннє таких органів показує тільки ту страшену деморалізацію, те нехтованнє усякими принципами правди, гуманности і культурности, що панують серед деяких частин Славянства. Надія на „старшого брата“ заводить їх попросту в негри брудного льокайства, пониження перед тим „старшим братом“, — того льокайства, що примушує „католическаго хорвата“ безсоромно перевернути ся на „въ душѣ православнаго и русскаго чоловіка“; того пониження, що надихає редакції усіх тих „Славянскихъ Вѣковъ“ etc. співати в тон гіршої, реакційної частини російського суспільства. Російська література — велика література; Славяне повинні цікавити ся нею і читати славні твори невмирущих письменників. Але-ж не з „Славянскихъ Вѣковъ“ Славянин дізнаєть ся про ті славні твори, не у сліпих Славянам шукати поради й запомоги. Тим то ми думаємо, що „Славянскому Вѣку“ не довго доведеть ся животіти на білім сьвіті. Усе, що до культурних інтересів долучає теж і „поощреніє торговыхъ сношеній“, в самому собі носить зерно розпаду і смерти.

С. Є.

V. „Говорила баба до самої смерти“... В літку вийшли новим виданнєм статі проф. Флоринського з „Кіевлянина“ під заголовком „Малорусскій языкъ“ и „українсько-руський“ літературний сепаратизмъ“, а також промова його на зборах „Славянскаго благотворительнаго общества“ в Київі. Про статі проф. Флоринського і про його промову була вже, та й не раз, мова у „Вістнику“, тим то про їх не будемо тут говорити, а переглянемо краще те, що з приводу їх говорило ся в російській пресі. „Проф. Флоринскій съ ревностію, достойною лучшаго дѣла, продолжаетъ въ новомъ изданіи своихъ статей изъ „Кіевлянина“ обличать галицко-русскій сепаратизмъ“, — так починає ся замітка д. Т. в книжці за жовтень „Вѣстника Европы“. Далі ш. автор характеризує

останню діяльність проф. Флоринського, що придбала йому голосне ім'я на весь славянський світ: Флоринський вніс у розсліди українського „літературного сепаратизма“ таке роздрознення, що зовсім не личить людині науки. Більш спокійні досліди показують, що „сепаратизм“ викликано природною любовю та привичкою до своєї мови і нерозумінням російської літературної мови; до цього спричинилися і ті утиски, що з половини 70-х років лежать над українським словом у Росії. Далі автор відкидає аргументи проф. Флоринського що до заборони української мови на Київському з'їзді і кінчає свою замітку показом вельми важної фактичної помилки пр. Флоринського. Сей в своїй промові вельми нарікає на „недалновидную снисходительность и уступчивость“ цариці Катерини II. за те, що вона віддала чужій державі „исконную русскую землю“ — Галичину, Буковину та Угорщину. Д. Т. завважає славістови, що повинен би знати й історію Славянщини, що „Галичина з XIV в. належала до Польщі, Буковина — князівству молдавському (а потім разом з ним — Турції), Угорщина — Венгрії навіть з X в.“ Другий автор, д. Николаєв з приводу брошури проф. Антоновича „Къ вопросу о галицко-русской литературѣ“ обзиває в „Образованіи“ (кн. 10) статі проф. Флоринського „безтактными филиппиками“, перенятими „духом странной нетерпимости“. „Філіппики сі, — каже д. Николаєв, — живий показник того, як мало розповсюджена у нас загальна освіта: скоро тільки перший-літний спеціаліст зійде з ґрунту улюбленої спеціальности, зараз починає говорити й писати таке, що людина з широкою науковою освітою може тільки дивувати ся його надзвичайній наївности“. Отже такі відповіді для проф. Флоринського нічого не варті. Він розпочав у „Кієвлянині“ (з ч. 293) довгу низку статей, трохи запізнену відповідь д. Науменкови та проф. Антоновичу під заголовком „Гдѣ правда?“ Загальний характер їх той самий, що був і переднійше: д. Флоринський замість доводити яке небудь суперечне питання, ставить його як „незыблемую“ аксіому і на ній будує свою аргументацію. Читача, трохи ознайменного з усею полемікою, дивує одно: д. Флоринський багато розводить ся про загальне спочуте до його думок; каже, що він багато вдячливих листів дістав із усіх славянських країн, а „Галичанинъ“ навіть передрукував його статі цілком, — отже про такі статі, як у „Вѣстникѣ Европы“, „Образованіи“ і т. п. — ні словечка! С. Є.